

ΜΙΑ ΕΠΙΚΑΙΡΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Η ΠΕΘΕΡΑ ΣΤΟ ΕΔΩΛΙΟ ΤΟΥ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥ

Γ'

Συνεχίζουμε και στο φύλλο αυτό... τη δίκη των πεθεράδων.

Είνε άγγελος ή διάβολος ή πεθερά;

Τι γνώμη έχουν σχετικάς οι Έλληνες διανοούμενοι;

Τόν λόγον έχει σήμερα πρώτος ο διακεκριμένος λογογράφος και 'Ακαδημαϊκός κ. ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ.

'Ιδού τί μιάς άπαντά:

«'Ο μακαρίτης ο Γαβρηλίδης ειπε, νομίζω, το

καλύτερο:

» — 'Η πεθερά παράγεται από το π ά ν θ ρ. Πάνθηρ, πανθηρά, πενθερά.

» 'Αλλά κι' ένας φίλος, αυτή τη στιγμή, μου λέγει ότι στο Λευκωμα μιάς 'Αρσενιάδος ειδε αυτό το γνομικό:

» — Πενθερά, άγκάθι μεταξύ δύο ρόδων!...».

'Ο ποιητής κ. ΣΩΤ. ΣΚΙΠΗΣ άπάντησε ως εξής στο ερώτημα του «Μπουκέτου»:

«'Η πεθερά; 'Εξαρτάται. 'Όταν ζηλεύει, όταν χάνει τη συνείδησι πώς τα χρόνια πέρασαν, γίνεται ήρωϊς κωμειδουλίου ή και πολλές φορές δράματος».

'Ο θεατρικός συγγραφέας κ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΣΥΝΑΔΙΝΟΣ βρίσκει τις πεθεράδες σχεδόν... άγγέλους.

'Ιδού ή άπάντησί του στο ερώτημά μας:

«Δέν ξέρω αν όλες ή πεθερές εινε όμοιες, πάντως εγώ στην πεθερά μου μιά μοναδική ικανότητα γνώρισα: να επικρατεύη όλο τον κόσμο, και όσους ακόμα πρώτη φορά γνωρίζει, και να τους πείθει ότι ο προορισμός τους εινε να τής τελειώσουν διάφορες δουλειές της, μηδ' αυτού του φωνιάματος εξαορνούμενου. 'Απορώ λοιπόν γιατί όλη αυτή ή κατακραυγή κατά των πεθεράδων. Δέν εινε και τόσο θηρία».

'Ο εκλεκτός ήθολογός κ. ΝΙΚ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ θέτει την πεθερά... εκ ποδών.

'Ιδού τί μιάς άπαντά:

«'Η χριστιανική θρησκεία δέν αναγνωρίζει πεθερά. Το 'Ευαγγέλιο λέγει: «'Εγκατα-

έστω και αίσθημα φόβου.

— Μαριάννα, τής ειπε. Δέν θα μέ λυπηθής ποτέ λοιπόν; Δέν μπορώ να σου πω πόσο σ'άγαπώ!

'Εκείνη μάζευτηκε ακόμα περισσότερο.

— Είσαι μεθυσμένος, δέν ξέρεις τί λές, του ειπε.

— 'Όχι, δέν ειμαι μεθυσμένος. 'Αν μέ βεβαιώσεις πώς δέν αγαπάς τόν Δουκάνσκα, θα σέ κάνω γυναίκα μου.

«Τί ειπα;», σκέφτηκε όταν επρόφερε αυτά τα λόγια. «Θά τα ξαναπώ και αύριο; Ναι, βέβαια, και τώρα και αύριο!», άποκρινόταν ή συνειδησί του.

— Θά μέ κάνης γυναίκα σου; ρώτησε ή όμορφη κόρη.

Και τόν κύτταξε τώρα μ' ένα ύψος σοβαρό. 'Ο φόβος της ειχε περάσει.

— Ναι, Μαριάννα, ειμαι τρελλός για σένα. Διάταξε και θα κάνω ό,τι θέλεις...

Λόγια γεμάτα τρέλλα και πάθος ξεβγαίναν άκράτητα άπ' τó στόμα του.

Μά εκείνη δέν τόν πίστευε. Πάίρνει ποτέ ένας άριστοκόρατης μιά Κιοκασία;

— Φύγε! τού φώναζε.

Μά ο Τολστόϊ εξάκολούθησε να τής όρκίζεται ότι θα τήν κάνει γυναίκα του. Τήν εφοίγγε στην άγκαλιά του, τραβίζοντας, παραμυλώντας, τρελλός από άγάπη.

'Εξαφνα ή Μαριάννα γλύστρησε άπ' τήν άγκαλιά του κι' έφυγε έξω από τó σπίτι...

Και ο πόθος του Τολστόϊ για τή νέα αυτή δέν ικανοποιήθηκε ποτέ...

λείψη τόν πατέρα και τήν μητέρα αυτού και προσκολληθήσεται τή γυναίκι αυτού. 'Εσονται δε οι δύο εις σάρκα μίαν». 'Εάν όμως κανένας γαμπρός επιχειρήσει να γίνη «σάρκα μίαν» και μέ τήν πεθερά του, τότε... έσονται οι δύο εις σάρκας... εικοσιεπτά!».

'Η καλλιτέχνης ίδις ΕΛΕΝΗ ΠΑΠΑΔΑΚΗ έχει σχετικάς επιφυλάξεις και... παρασιωπήσεις.

'Ιδού τί λέγει:

«Πεθερά δέν ειχα, ούτε έχω, ούτε έγίνα, επομένως δέν μπορώ να έχω πείρα. 'Επειδή όμως κι' εγώ ειμαι γυναίκα... και —».

'Η εκλεκτή λογογράφος κ. ΓΑΛΑΤΕΙΑ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ βγάξει τις πεθερές... άθώς περισσότερές!

«Δέν θα μπορούσαμε ποτέ, λέγει, βασιζόμενοι στο έγκλημα τής Κάστρου, να δώσουμε ένα γενικό χαρακτηρισμό για τήν πεθερά. Αυτό θα ήταν σαν να λέγαμε όλους τούς άνδρες δολοφόνους, κρίνοντας από έναν μόνο».

'Ο γνωστός συγγραφέας και Πρόεδρος τής 'Εταιρείας Ψυχικών 'Ερευνών κ. ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑΣ λέγει:

«Τί θα λέγατε για κάποιον πού για να χορέψη εξαφνα φρόξ-τρού παίρνει δυό ντάμες; Και τί να ειπή κανείς για τόν δυστυχισμένο πού παίρνει δυό γυναίκες μαζί;

» Αν ο γάμος, και μέ μιά μόνον γυναίκα εινε δύσκολος, πώς θα τα καταφέρει κανείς μέ τήν άλλη πού παραστέκει άγρυπνη, έτοιμη να... διύλιση τόν κώνωπα και ένθυμουμένη ως εκ περισσοῦ κάθε στιγμή και τόν μακαρίτην;

» Συμπέρασμα για όσους τήν έπαθαν, αν δέν επιθυμούν να γίνουν τρία δέματα όπως ο 'Αθανασόπουλος: να επικαλεσθούν τήν έπικουριαν δυό-τριών... σιβαρών σωφείο, ή τούλάχιστον τας καλās υπηρεσίας τής εγγιγμένου κυρά-Λένης Μητροπολίτου!...».

'Ο διακεκριμένος ήθολογός κ. ΧΡΙΣΤΟΦ. ΝΕΖΕΡ άπαντά ρητά, κατηγορηματικά και τσεκουράτα:

«'Η πεθερά, λέγει, εινε πάντα... πεθερά, μέ τή σημασία πού τής δίνει ο λαός».

'Ο εκλεκτός καλλιτέχνης κ.

ΝΙΚ. ΡΟΖΑΝ άπαντά:

«'Εχω τή γνώμη ότι το ελατήριο πού κάνει τή γυναίκα κακή, όταν γίνει πεθερά, εινε ή υπερβολική άγάπη της προς τó παιδί της, τó όποιον μοιράζει τήν άγάπη πού ειχε στη μάνα του, μέ τή γυναίκα του. 'Η μείωσις λοιπόν τής άγάπης του προς τή μητέρα του και ή άρσώσις προς τήν γυναίκα του, κάνει τήν πεθερά άσυναίσθητα κακή.

» Γι' αυτό λοιπόν μπορούμε να πούμε ότι υπάρχουν κακές γυναίκες και όχι ότι έγιναν κακές άφρότου έγιναν πεθερές. Αυτό εινε όλο».

'Ο εκλεκτός καλλιτέχνης κ. ΠΕΡΙΚΑ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ μιάς άπαντά:

«'Η πεθερά εινε... γυναίκα. Κι' ύλες ή γυναίκες εινε ή ίδιες. 'Απορώ λοιπόν πώς περιμένουμε να γίνουν πεθερές για να σχηματίσουμε γνώμη γι' αυτές».

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΕΘΕΡΕΣ

'Η πεθερά μου πέθανε κι' ή καρδιά μου άνοιξε. ('Αρχαία 'Ελληνική).
Πεθερά και νύφη, άστραπές και καταιγίδες. (Ιταλική).

